

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Improvisatoren

Citation: Andersen, H. C.: "Improvisatoren", i Andersen, H. C.: *Improvisatoren*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1991, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen03val-shoot-idm140167599002960/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Improvisatoren

og nu var Alt een Menneskevimmel; Hoved ved Hoved; det i Hele syntes uendeligt større, eet levende Kjæmpelegeme.

Jeg saae Vestalinderne i lange, hvide Klæder, det prægtige Keiserhof, de nøgne, blødende Gladiatører; hørte nu, hvor det brusede og hylede rundt om, i de nederste Buegange; fra flere Sider styrtede Skarer af Tigre og Hyæner, de joge forbi tæt ved hvor jeg laae, jeg følte deres brændende Aande, saa det røde Ildblik og knugede mig da fast til Stenen, hvor jeg sad, i det jeg bad Madonna frelse mig, men endnu mere vildt larmede det omkring mig; dog kunde jeg see, midt derinde, det hellige Kors, som det staaer endnu og som jeg altid front havde kysset, naar jeg gik det forbi. Jeg anstrængte min hele Kraft, følte tydeligt, at jeg slyngede mine Arme omkring det, men Alt rundtom styrtede sammen, Mure, Mennesker og Dyr, Bevidstheden forlod mig, jeg følte Intet mere.

Da jeg atter aabnede Øinene, var min Feber forbi, men jeg var afkræftet og som betyngtet med Træthed.

Jeg laae virkelig paa Trappen op til det store Trækors; jeg betragtede nu den hele Omgivning, den havde slet intet skrækkende; en dyb Høitidelighed laae over det Hele; en Nattergal sang i Krattet oppe paa Muren; jeg tænkte paa det kjære Jesusbarn, hvis Moder jo ogsaa var min, nu jeg ingen havde, slyngede mine Arme om Korset, hvilte Hovedet til det og sov snart en rolig, styrkende Søvn.

Den maa have været i flere Timer; jeg vaagnede ved Psalmesang; Solen skinnede paa den øverste Deel af Muren, Capucinerne vandrede med brændende Kjærter fra Altar til Altar og sang deres »Kyrie eleison«, i den smukke Morgen; de stode ved Korset, hvor jeg laae; – jeg saae *Fra-Martino* boie sig over mig. Mit forstyrrede Udseende, min Blegghed og at jeg var her paa denne Tid, foruroligede ham; hvorledes jeg forklarede mig, veed jeg ikke, men min Frygt for *Peppe*, min forladte Tilstand var ham tydelig nok; jeg holdt fast i hans brune Kappe, bad ham ikke forlade mig, og det var som om alle Brødrene toge Deel i min Ulykke, de kjendte mig jo alle, jeg havde jo været hos dem i deres Celler, og sjunget med dem foran det hellige Altar.

Hvor glad blev jeg ikke, da *Fra-Martino* forte mig med til Klosteret, og hvor ganske glemte jeg ikke al min Nød, da jeg sad i hans lille Celle, hvor de gamle Træsnit vare klistrede paa Væggen og Orange-træet rakte de grønne duftende Grene ind af Vinduet. *Fra-Martino*